

PAPETU

—Senyoreta, em sap molt greu veure-la amb aquesta caps tan grossa. Amb quin gust me la carregaria si vostè volgués!

Redacció i Administració:

Consell de Cent, 201

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:

Espanya, trimestre. Ptes. 3'—
Estranger 4'50

Pagament a la bestreta

Dels treballs publicats en són responsables
sos autors. — No es retornen els originals.
Apartat de Correus núm. 925.

BARCELONA, 1 DE DESEMBRE DE 1926

PAPITU

Disbauxes confidencials

LES SENYORES A CAL BARBER

En els temps que correm, entrar a cal barber fa un xic de basarda. Aquelles cadires arrenclerades al voltant del fris de la paret, atapeïdes d'homes que romanien silenciosos esperant torn, abstrerts en un mutisme impenetrable, que a còpia de

treure fum convertien l'atmosfera en una cosa densa i irrespirable, s'ha convertit en una mena de saleta de piano en dia de rebre. Dones, criatures i lulús enraonen, botzinen, salten, riuen, criden, fressegen i mouen brega com si fossin a casa seva.

El barber, la intelligència del qual és la de més fàcil adaptació, no ha sofert gens en el can-

vi. Les seves dots d'oradòria, que abans li servien per atacar l'obrer quan afaitava l'amo, i atacar els amos quan afaitava l'obrer, li serveixen, avui, per atacar despietadament aquests homes que el prenen per un qualsevol i censurar els abusos del servei i posar un oportú adjectiu als que fan pujar les lle-gums.

Quan el barber dona de si tot el que pot, és quan té l'honor de servir una mitja virtut. Mentre amb les tisores li fa filigranes al clatell, a cau d'orella li aboca mots trencats: «No m'ho digui això...!», «A «La Paloma», diu?», «Jo la conec molt a vostè!», «Ai, si!». Sap fer un «xisto» a base del «Kotex» i coneix a qui l'ha de col·locar i a qui no.

Els homes—si és que encara en queden,—mentrestant, en una cadira isolada a prop del gerro dels paraigües, rebreguen Nuevos Mundos i rondinen, arrenclerant les cues de cigarreta amb la puntera del bastó.

I el perill està que tot això succeirà a cal sastre, a cal barretaire, al cafè i a la societat.

Però arribarà un dia que ens cotitzarem. I aquell dia posarem una casa de meucos. Així, tal com sona.

I farem quadros plàstics, tindrem segundo amo, ens passejarem cap el tard Rambles amunt i Rambles avall, amb els pantalons «oxford» per tot esquer, ens tornarem coquetos i ens deixarem instal·lar amb tota comoditat.

Si som de casa bona, sortirem de compres amb el papà i assistirem a les sessions de cinema en qualitat de pacients. Guardarem l'honra com allò més preuat de la nostra existència, i el dia que una dona ens enganyi i ens

J.O. SOLA

—D'amor no se'n viu, noia...

—Mentre una no es llença a la vida... oi?

abandoni després d'haver abusat de nosaltres, en sentir-nos pares fugirem a amagar la nostra vergonya en un poblet de muntanya, on no ens arribi el despreci de la societat.

UNA DE SEMBLANT

El mestre d'estudi de Valldeprat té el costum, cada any, pels voltants de Nadal, de sortir a donar un tomb i visitar els pares dels seus deixebles, desitjant-los unes bones festes, i gairebé mai se'n torna amb les mans buides.

Enguany, surt com cada any, però en ésser a l'entrada del carrer Major sent la imperiosa necessitat de fer un riu, i una vegada està segur que no hi ha ningú, s'apropa al tronc d'una acàcia i satisfà la necessitat que l'apretava.

D'imprevist apareix per una cantonada una xamosa pagesa amb el cistell curull de verdura, i en veure el mestre, el saluda.

—Bon dia, senyor mestre. Us desitjo una bona anyada.

—I jo una de semblant—respon el mestre.

La pagesa fuig corrents sense poder-se aguantar el riure i dient:

—Que Nostre Senyor li augmenti!

L'ESCOLA EIXERIT

L'escolà es confessa amb el rector.

—Jo, pare, m'acuso d'això i d'allò altre...

Però el rector escolta amb impaciència esperant una confessió que no ve. Ell sap que l'escolà se li beu el vi de missa i espera que l'escolà se'n confessi. Però l'escolà s'acusa de tot menys d'allò. Per fi el rector, no podent-se contenir, li diu:

—No tens cap més pecat a la consciència? Pensa-ho bé.

—No, pare.

—Doncs, qui és que es beu el vi del rector?

L'escolà no respon.

—Digues, qui és que es beu el vi del rector?

L'escolà roman impassible.

—Respon, home, respon!

Qui és que es beu el vi del senyor rector?

—No sento res.

—Que no sents res? Roman-sos. Canviem de lloc i ja veuràs com jo et sentiré. Són excuses això.

L'escolà passa a dintre del confessional i el rector ocupa el lloc de l'escolà. Però l'escolà, que no és tonto, pregunta:

—Qui és que pessiga les anques de la mare de l'escolà?

I com que el rector no respon, insisteix:

—Qui és que pessiga les anques de la mare de l'escolà?

—Noi, tens raó—exclama el rector. — No se sent absolutament res.

MAGARRIÑAS

LA MARSELLESA NUPCIAL

La Carmela era una noia innocentona.

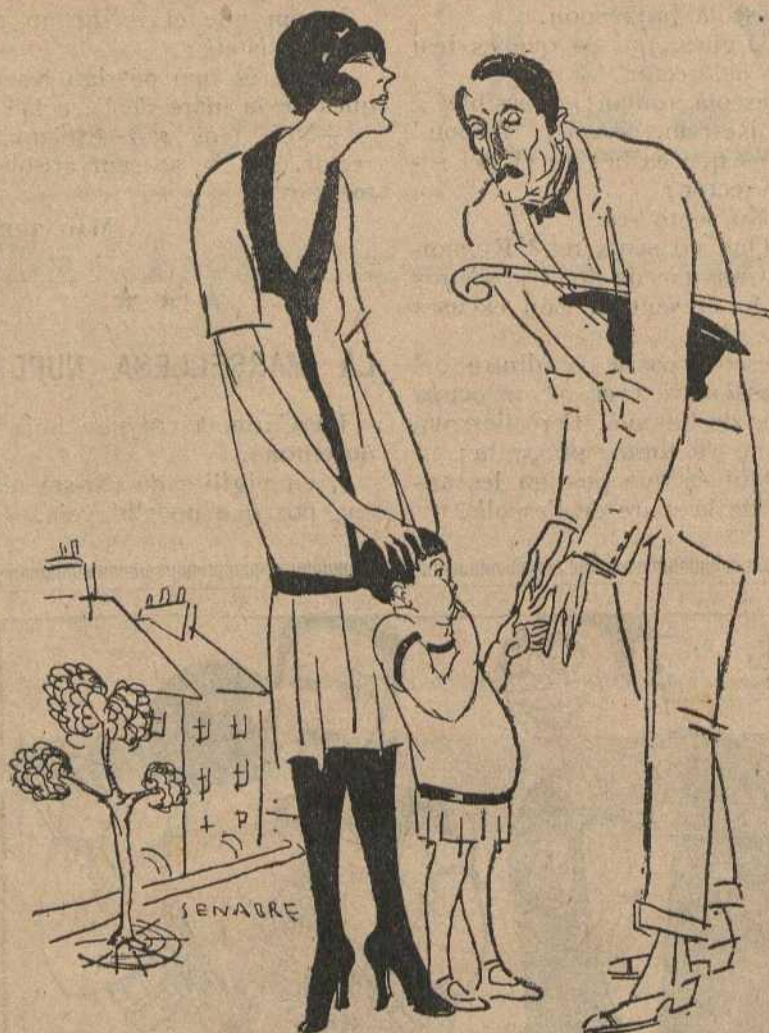
I, en vigílies de car-se, tenia una por que no s'hi veia.

—Volen que els serveixi el segon plat?

—Però si encara no havem menjat el primer!

—Em creia que ja havien acabat la truita.

Ell.—Quin nen més formós! Es un veritable amor!
Ella.—Ai, no! Es un moment de descuit!

I va comunicar a son pare la por que tenia.

—Però, tonta! No en tinguis de por. Si no et farà res de mal el teu marit.

—Tinc por!

I no la podien treure d'aquí.

—Mira — digué el pare—. Quan te'n vagis al llit, amb el teu home, jo dormiré a la sala del costat. Si trobes que el matrimoni et desagrada, cries: Papà!, i jo vindré a pregar al que demà serà el meu gendre que et respecti... fins que et convenci. I si t'agrada... canta la Marsellesa. Ho faràs així?

—Sí, papà. Tinc una por...

Es va fer tal com estava convingut. Tancats els nuvis en el

seu quarto, el sogre esperà els esdeveniments.

De sobte sentí la veu de sa filla que cridava:

—Pa...pà! pa...pà!

El bon senyor féu un salt. Però es tranquil·litza, doncs la veu, cada cop més feble, anà seguint...

—Pa pa, pa pa... pa pa... pa... pa... pa...

I així cantà tota la Marsellesa...

El sogre se n'anà a dormir tranquil·lament.

DIALEG VERIDIC

—Vaig trobar a la criada que dormia sobre el diván.

—Aniria cansada!

—Segurament. Anava en camisa.

—Si que *amigo*!

—Sí. Ensenyava les cuixes i l'escot se li obria.

—I és jove?

—I maca, i ben feta.

—I què vas fer?

—La vaig tapar amb una manta i me'n vaig anar al llit. Què hauries fet, tu?

—El mateix que tu, *embustero*!

A RAL LA GALLEDA

(CONTE JUEU)

Samuel Islawich patia una estranya malaltia del fetge. Rumia llargament sobre si li resultava més econòmic de no fer-ne cas i anar tirant com pogués, o bé d'anar a visitar el metge. El mal, però, anava en augment, i davant la perspectiva d'una possible fallida per defunció, Samuel no tingué més remei que sotmetre's a la tutela de la ciència.

El metge el tocà, l'auscultà, el sacsejà de dalt a baix, i a la fi va dir:

—A vostè li convenen banys de mar. Banys de mar i de sol. Quan surti de l'aigua, en la qual haurà de passar mitja horeta, s'ajeu a la sorra i s'hi està fins que el cor li digui prou.

Tal dit, tal fet. Samuel s'agafà al peu de la lletra les indicacions del metge, i l'endemà ja el tenim a la platja, bo i oferint la seva panxeta optimista a l'embit de les onades. En aquestes, s'adonà que un minyonet, portant una galleda a cada mà, s'acostava a l'aigua, les omplia, i tocava el dos a un trot lleuger. Al cap d'uns deu minuts tornava a aparèixer i repetia la maniobra. I així fins a cinc vegades.

Samuel restà intrigat per

aquell febrós anar i venir, i no pogué estar-se d'escometre l'atragat minyó.

—Escolta, noi: podries dir-me què diastre en fas d'aquesta aigua que t'emportes?

—Molt senzill. La duc a casa d'una senyora impossibilitada que ha de prendre banys de mar. Com que no pot venir a la platja, jo li duc el mar a la banyera.

—Però aquest treball bé te'l deuen pagar, oi?

—Vós direu! Em donen un ral per galleda d'aigua. I adéu-siau, que encara tinc qui sap la feina a fer.

Samuel anà pensant amb aquell estrany negoci que havia presenciat.

—Un ral per galleda!—anava dient.—No està mal pagat!

S'ajegué a la sorra, de panxa al sol. Les onades, totes canço-

neres, li anaven amoixant els peus. Samuel, influenciat per la calma ambient, s'adormí com un liró.

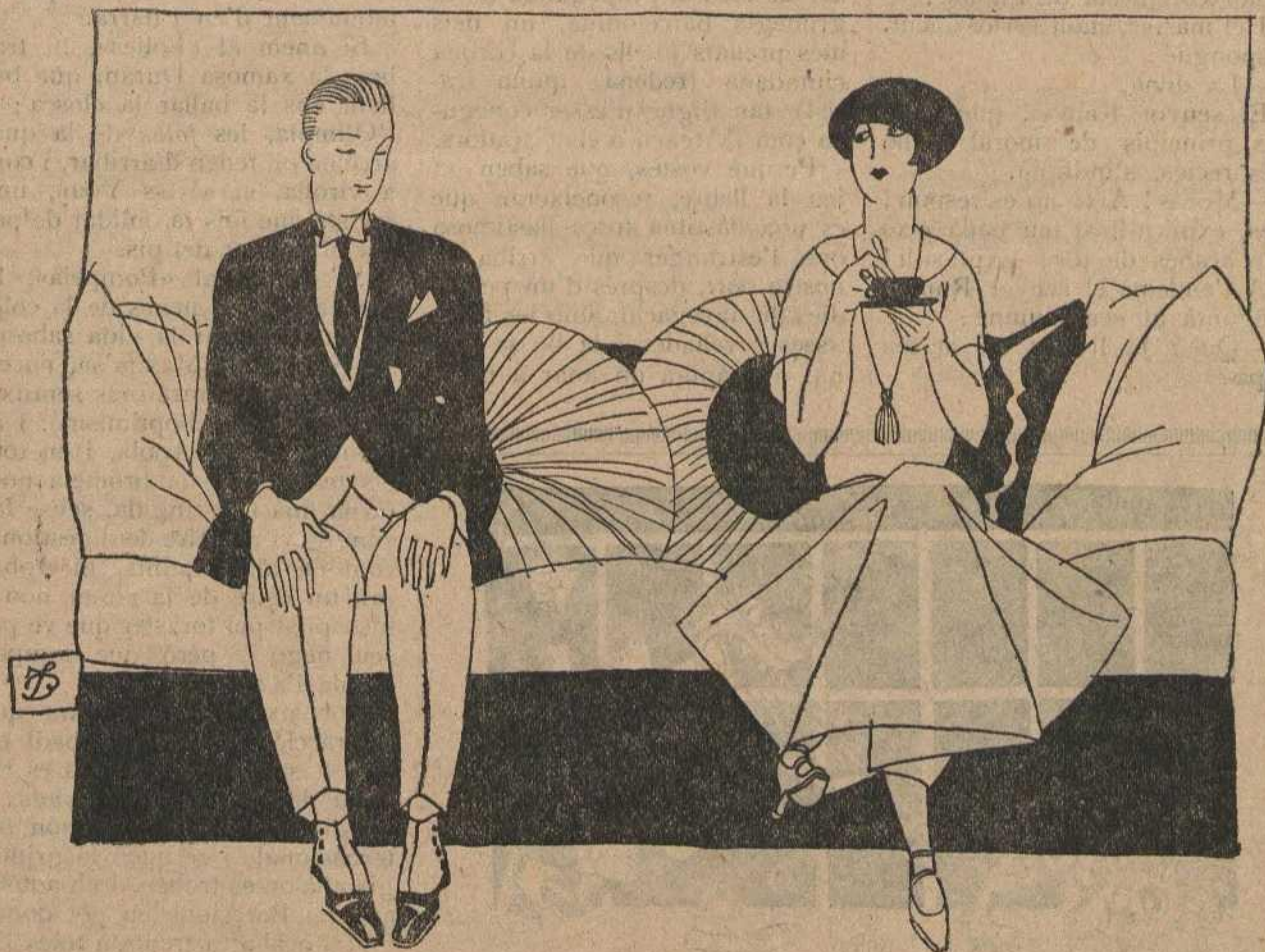
Mentrestant, havia arribat ja l'hora de la marea baixa, i el mar, obedient als ocults destins de la Naturalesa, havia reculat uns deu metres. Quan Samuel es despertà, va trobar-se amb què l'aigua, que abans li arribava just als peus, ara estava un bon tros més avall. Probablement no estava gaire fort de Cosmografia, perquè el primer pensament que se li acudí, fou pel minyó de les galledes:

—El gran lladre! A hores d'ara ja es deu haver fet miliinari!

PORTA

PER A FER PLOURE

En un poblet de muntanya, on tots els camps eren secs perquè ja feia sis mesos que no hi plovia, van fer nou dies de pregàries i processons, amb l'intent de pregà al patró del poble que del cel aigua enviés. Prò com passaven els dies i d'aigua no en queia gens, i pensant que poc cas feia el sant dels sermons i precs, l'alcalde, que, segons deien, era un cap sense cervell, tingué una estranya pensada (com totes les que tenia ell), i per a posar-la en pràctica reuní tot l'Ajuntament, per a dir en breus paraules el que ell creia convenient, com cosa barata i fàcil, puix es tractava, només,

—El trobo prim des de que viu a la nova dispesa.
—I això que la dispesera cada dia em fa tres plats.

que tos els mitjons i mitges se'ls posessin al revés. Fou aprovada la idea; uns en *serio*, en broma els més, i no van passar tres dies que tan fort aiguat caigué durant tota la vuitada, que fou l'alcalde el primer a témer que aital idea pogués causà un desgavell. I per evitar compromisos, va fer un pregó, dient: «Aquells que al revés ficaven, ja poden ficar pel dret».

RODA-SOQUES

A L'ESCOLA DEL SENYOR RAMON

El senyor Ramon, mestre d'estudi, va preguntar a un dels seus deixebles:

—Digues, maco: quina és la millor conquesta de l'home?

I el marrec, molt seriosament, respongué:

—La dona.

El senyor Ramon, que tenia uns principis de moral d'allò més rectes, s'indignà.

—Mocós! Això no es respon! Ves, explica-li al teu papà això que acabes de dir! Explica-li!

A l'endemà el senyor Ramon preguntà al seu alumne:

—Què? Ja li has dit al teu papà?

—Sí, senyor.

—I què t'ha dit?

—Que vostè deu tenir uns gustos molt especials...

El senyor Ramon encara no ha paït l'enrabiada.

LA BARCELONA QUE RETIRA TARD :: ::

Es veu ben clarament que els senyors que remenen les cireres en allò de l'Atracció de Forasters, són persones respectables, d'aquelles que retiren a les onze i no saben el que és un *cocktail*. Si el senyor Rubio, o el senyor Ribé, o el senyor Puig i Alfonso, fossin dels nostres, segurament que l'Atracció de Forasters no cometria, com ara, l'imperdonable descuit de deixar de recó la propaganda de la grimègia barcelonina, un dels més preuats joiells de la corona ciutadana (redena, quina frase!), tan digne d'ésser coneguda com l'Ateneu o els Caçadors.

Perquè vostès, que saben on jeu la llebre, reconeixeran que és una llàstima força llastimosa que l'estranger que arriba a, nostre port, després d'un pet de dies de navegació, amb les frontisses rovellades i la bossa plena, no sàpiga on anar a raure

per desfogar el seu desig de fer barrila sense perdre la línia, la necessitat natural de fer brome-ta a tall de senyor, veient-se obligat moltes vegades a preguntar a un urbà coses que desdiuen de la urbanitat.

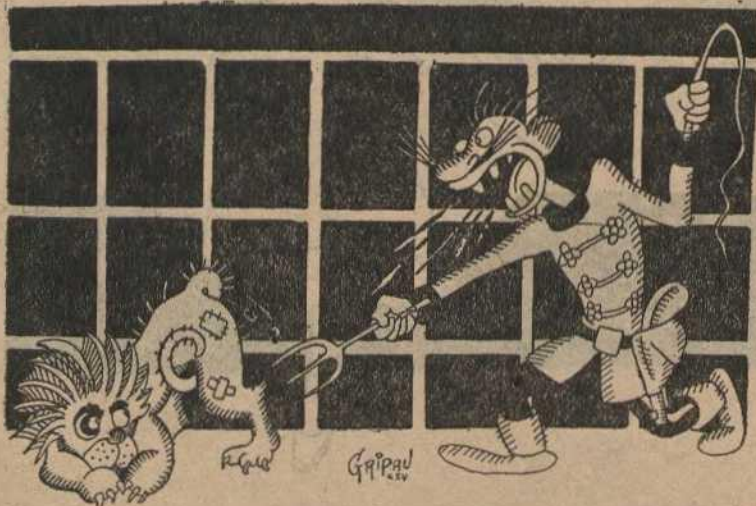
Siguin-nos francs: vostès no creuen que l'«Edèn» tindria de figurar en les guies i plànols de Barcelona? Aquell local sumptuós i confortable, aquell *dancing* que fa senyor, aquelles nenes tan complaents i aquella *cuadrilla* de *can-can* que ens recorda aquelles que els nostres avis tenien com el comble d'allò pecaminós, mereixen un lloc d'honor entre la relació de *lugares notables*, que no tot és prosa, art ni pedres velles.

I què me'n diuen de l'exquisit *Paname*, de l'elegant soteranè del «Lyon d'Or»? Aquell floret de cares boniques, amb sos refinaments parisencs, no són una millor atracció que el monument d'en Pitarra?

Si anem al «Folies», hi trobem la xamosa Duran, que ballant ens fa ballar la closca; a l'Olímpia, les *jotas* de la qual arriben on tenen d'arribar, i com a virolla, el «Kiss You», una revista que fins fa oblidar de pagar el lloguer del pis.

Si entren al «Pompeia», la Dorita i altres nenes de la colla els faran trobar la vida saborosa. Si van al «Maxim's», no en parlem. S'alegraran els sentits i faran provisió d'optimisme. I al «Royal» i a l'«Apol», i en tots els temples de la brometa nocturna fina i distingida, sense farum de vi ni flaire de digestions, com en altres punts, hi trobaran un caire de la ciutat nou i insospitat pel foraster que ve pel seu negoci, però que tampoc oblida l'altre, de negoci.

Per això lamentem tant que l'Atracció de Forasters badi en aquest sentit. Que només es recordi de les persones *sesudas* i oblidi els *corridos*, que són internacionals i cerquen la grimègia allà on es troben. I en aquest aspecte Barcelona en pot donar vint a acabar a trenta a totes les ciutats hagudes i per haver.

El lleó.—I que n'és de trist tenir de tractar amb bestioles!

XANO

DE DÍA: FRENTE AL LICEO
DE NOCHE: BANCO NÚM. 10
DEL PASEO DE GRACIA

EDICIÓN DE BARCELONA

LO TENEMOS EN REPARACIÓN
TENEMOS PINXO PARA ATENDER
LAS RECLAMACIONES

ÚNICO DIARIO QUE SALE UN GOLPE CADA SEMANA

Año I

Director: BUENDIA Y GASSOL

Núm. 1420

EL AMOR ATADO

Estudio psicobucólico, por

BUENDIA Y GASSOL

El color morado es el color más casero. Así, si no vienen del huerto, sabrán que una casa, aunque sea blanca, es morada.

¿Por qué no se debe nunca poner los cadáveres dentro del saco?

¡Pues, porque *saco rompen*!

Una casa la pintan de blanco y luego resulta que es de color de rosa. Si, de color de rosa blanca. En cambio, la pintan de color violeta y meten los pies al cubo, pues todo Dios entrará en ella sin decir asno ni bestia. Será violada.

Tengo un amigo que es policía en la Habana, y el pobre está cabreado. Hecho a detener a grapados a los criminales, ahora no puede detener la diarrea.

Volviendo a galar de colores, el caso despiportante es el de aquel betas e hilos que hizo forrolla y se compró un traje blanco y se fué a dar el tomo con su flavia, de bracito. Bueno: él iba blanco, ¿no? ¡Pues cuando iba con ella iba *a-su-lado*!

¿Cuál es la carrera más rápida?

La de cura, babaus.

¿No leéis en los diarios aquellos anuncios que dicen: «Curas en dos días»?

Si os proponéis pintar de color verde la cerca de la torre, cale que os compréis unos lentes de miope. ¿Que no le veis la punta? Es que badáis. ¿No veis que son para «verde-cerca»?

Un bambú ¿en qué se parece a un verdugo?

Pues en que es caña.

Ayer recibí un anónimo sin firma, y yo, despreciándolo, lo eché a la pañola.

¿Cómo? ¿No sabéis qué es la pañola? ¡Hombres! ¡Es la papelera! No estáis enterados de que «La Papelera Es-pa-ñola...»

Y dando otro golpe a los colores, decidme, ¿en qué se parece Cupido atado a una columna, a uno que le hayan dado una sumanda?

Pues en que *amór-atado*.

Y ya ven cómo todo viene que viene en este punto...

★ ★ ★

PEPE

Pepe, que es un poca suelta por corrido se quedó sin tener cuatro pesetas hasta que ¡pum! se casó.

Mas metió los pies al cubo, pues ella, como un tablón era de seca la pobre... ¡El mal rato que pasó!

Y él, con aquella frescura, cuenta así, sin ton ni son:

—¡Yo las he pasado estrechas, pero de tal mena, no!

CONDE NADO

EL TESTAMENTO DE PANOCHA

Saben que se ha ido a casa Taponés, nuestro amigo Panocha? Hizo un pedo como una bellota. Dedicadle un lloro y escuchad.

Panocha, en su testamento, ha tenido una pensada hasta allí. Estaba hasta el cabo de arriba de oír que los ricos, cuando la diñaban, dejaban dinero a los hospitales, a las queridas, a los perros y demás establecimientos benéficos. Y es que sí, que rumió un truco nuevo de trinca.

Ha dejado toda su fortuna a «la viuda del soldado desconocido».

Hombres así no los desocupan todas las mamás!

★ ★ ★

ANUNCIOS

JOSE TALON

PANADERO

¡Maridos! Pedir a vuestras mujeres que os saquen el pan Talón.

PACO MERLO

PROFESOR DE CORRIDOLÓGIA

con la cooperación de su hermana, la célebre *Pura Merlo*. — Se enseña a domicilio lo que hace la felicidad en este mundo. — No hay como la Merlo para proporcionar sensaciones nuevas. — Lecciones a diez pañas.

PEPE CANALÍAS. — Sastre de señoras. — Especialidad en la mida. Cortes, 6462

PREQUERÍA IDEAL. — Llásticos, 341, bajos y principal. — Se afeita arriba y abajo...

Para asesinar la sed, beban la bebida

L I M

a base de gutapercha, ácido clorhídrico y salsa de tomate.

Ya es cosa sabida, que para refrescar, hay que tomar

¡Lim o nada!

SE ALQUILAN

mondadientes usados, de legítima madera blanca,

sin fiador

Razón: Bético, 6,421, 3.º. 2.º.

CON EL METODO SHNAPS APRENDEREIS EL CANTO Y EL PIANO A LA VEZ

¿No caéis en la utilidad del nuevo sistema?

¿Estáis en una reunión, y queréis bailar y no tenéis pianista?

Con el método SHNAPS podéis bailar y acompañaros a un tiempo.

¡Madres que tenéis hijas, no badéis!

FABRICA DE MEDIAS

de todas menas y colores

Media tostada a 3 pañas

¿Queréis que os hagan media?

Id a la fábrica de G. Ranota

SE NECESITA muchacha de 15 años con gran experiencia de la vida, para cuidar una criatura. — Bético, 22.

AMISTADES PERDIDAS se encontrarán recurriendo a la Agencia de Investigaciones «Mas al Saco».

AUTOR CELEBRE QUE HA SALIDO EN «LA NOCHE», dedica postales:

Afectuosamente . . .	1'—	ptas.
Cordialmente.	1'50	"
Con besos.	2'—	"
Con amor.	2'50	"
Con toda el alma.	5'—	"

Razón: Bético, 696.

Sólo para dormir deseo caballero. — Razón: Vda. de Bérez.—Bético, 69.

Por una perra chica se ofrece un duro. Basta con revolverla a casa de J. M., Giriti, 362. Atiende por Tula y le gusta el chorizo.

Vende hermosa cama señorita, sin estrenar. — Razón: Bético, 4,694.

Familia de trece miembros busca persona fina y como cale para convidarla a comer y cenar cada día, para no ser trece a la mesa. Los tartamudos, abstenerse. — Bético, 4.

Literato que domine los clásicos, falta para engiponar anuncios de un nuevo preservativo. — Agencia «La Marieta».

Loro en buen uso. Habla tres idiomas. (El castellano, el catalán y el suyo.) Reniega y silba. Se vende a prueba.—Bético, 444.

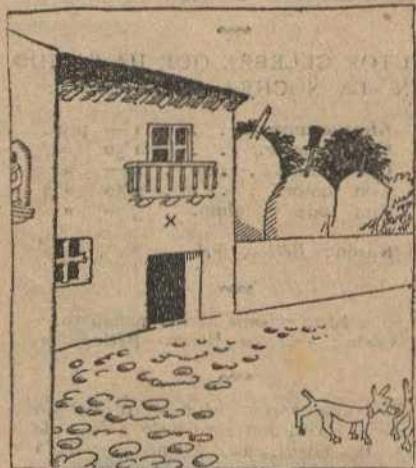
"EL PARTO DE LOS MONTES"

LA NOTICIA

Els diaris donaren la notícia com si es tractés d'un fet vulgar sense importància: «En San Lucas del Cogollo, pueblo de la provincia de Cuenca, una mujer ha dado a luz a cuatro robustos niños. El padre, dando pruebas de gran entereza, sigue en perfecto estado de salud».

En Buendía i Gassol, comprenent que hi havia tema a desenrotllar i que el cas es prestava a fer una informació sensacional, em va cridar a part i, sense donar-me els diners del

viatge ni cap esperança de cobrar-los, m'encomanà que fes un reportatge sensacional.

EL POBLE

Sant Lucas del Cogollo és un poblet situat al bell mig d'un secà, erm pels quatre costats i sense vegetació de cap mena, que compta amb 163 habitants i cinc cafès: cafè de dalt, cafè del mig, cafè de baix, casino republicà i casino tradicionalista. Aquests cafès solen estar plens durant tot el dia, car a Sant Lucas del Cogollo, com

que treballar la terra és perdre el temps, els homes proven fortuna amb el dòmino, el *solo*, el *salto*, el cau, la bescambrilla i altres jocs no prohibits, propis de porteres en tardes de diumenge.

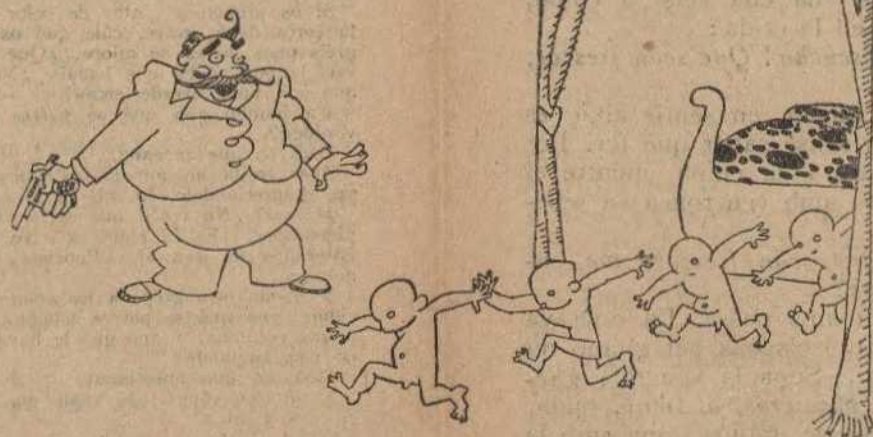
ELS MONTES

Pel que em va dir una dona que repartia gerres d'aigua menant un ruquet, es desprèn que els Montes són el matrimoni més ric del poble i que, acostumats a fer-ho tot a l'engròs, a l'hora d'encarregar el successor a París, no han mirat prim. A més, l'aiguadera no s'estranya gens d'aquest cas, car en el poble difícilment es trobarien dos germans que no fossin bessons.

COM EXPLICA EL FET L'HOSTALER

L'hostaler, anomenat *Andrés el Lobanillo*, home de bon faranà que pesca les mosques de la sopa amb els dits i és inventor d'un nou sistema de ventiladors que es mouen amb el vent, explica el fet de la següent manera: Diu que a quarts d'onze de la nit va oir uns crits de dona esgarrifosos que provenien de la part alta del poble. En mig d'aquests crits de dona, es sentien renecs i exclamacions fetes amb veu d'home. Diu el *Lobanillo* que li va semblar sentir: «Ja en tinc prou! Això és abusar! Jo m'he casat amb una dona i no amb una conilla! Els mataré!»; i que sospitant que succeïa quelcom d'extraordinari, diferent de les broncas habituals dels matrimonis del Cogollo, va despenjar el fusell de darrera la porta i es dirigí vers el lloc on suposava es desenrotllaven els fets en qüestió. En arribar a la part alta del poble, en

veure llum als balcons de la família Montes, comprenent que els succeïa quelcom d'anormal, obrí la porta ajustada i penetrà dins del portal. El *Lobanillo* confessa que l'espectacle que presencià li glaçà la sang a les venes. Quatre criatures nues de pèl a pèl corrien desaforadament, xisclant, per l'habitació, entrebancant-se amb el cordó del llombrigo com quatre automates escapats d'un teatre de marionetes, mentre el senyor Montes els empaitava a trets de pistola i proferint amenaces terribles. La llevadora jeia des-

maiada als peus del llit, i la mare plorava silenciosament, tapant-se la cara amb les mans. Diu el *Lobanillo* que li costà qui-sap-lo reduir a l'obediència al senyor Montes, i que quan ho hagué aconseguit anà a cercar, sense pèrdua de temps, el jutge, el secretari i l'agutzil, i que amb l'ajuda d'unes dones que s'oferiren, sense altre interès que el natural de poder xafardejar, ho posà tot en ordre, deixant la mare i les quatre cria-

tures completament fora de perill.

LA LLEVADORA

Amb les senyes que amablement em donà el *Lobanillo*, vaig presentar-me en el domicili de la llevadora que assistí a la senyora Montes. Es diu Luz Placenta i és casada amb un pescador, que no pot exercir perquè el mar dista 260 quilòmetres de Sant Lucas del Cogollo. Donya Luz Placenta em rebé molt amablement i s'oferí tot seguit a satisfer la meua curiositat. Fent

bordar-se-li, ha ocorregut allò que era lògic. Diu que científicament no sap donar-hi cap altra explicació. Creu que totes quatre criatures es salvaran, car en el poble no mancaran noies solteres que es brindaran a criar-les. La llevadora no recorda haver assistit cap altre part semblant i creu que la senyora Montes farà bé de deixar córrer la cria de gallines i ja no es dalirà més pels ous de dos rovells.

A CASA ELS MONTES

En la sala de rebre de la família Montes hi havia gairebé el sexe feble de Sant Lucas del Cogollo en corporació. La senyora del jutge, la secretària, la metgessa, l'alcaldeessa, la mestressa, la majordoma i altres, totes elles pertanyents al «Futur Asil de Futurs Nens Desvalguts de Sant Lucas». En les seves paraules s'entreveu un profund despreci pel pare de les quatre criatures i la censura més enèrgica per l'acte que ha portat a cap. La majordoma no es retreu de dir que si això un dia li succeís a ella, prendria una determinació enèrgica. El moviment d'estisores que fa amb els dits en dir això, esgarrija les altres senyores. La secretària només fa que senyar-se i posar els ulls en blanc. Pel que expliquen dedueixo que han calgut grans esforços per dissuadir la senyora Montes, que es volia criar totes quatre criatures. La més gran (la que va néixer primer) la criarà la majordoma amb biberó, la segona anirà a càrrec de la família del jutge, que tenen una cabra, i les altres dues seran nodrides per la mare. Quan he sortit de casa els Montes, m'he convençut que l'assumpte ja no presenta complicacions.

UNA VISITA A LA PRESO

El senyor Montes, que fou empresonat per intento de *hijicidio frustrado* i *amenazas a mano armada contra criaturas indefensas*, es troba aclaparat, en un estat de desesperació muda i silenciosa, i només respon que per monosíllabs. Per creure-ho de bastant interès, reproduiré alguns fragments de la conversa que sostinguérem.

—...?
—Sí.
—...?
—No.
—...?
—Psè!

—...?
—No ho sé.

—...?

—Quan vaig veure el primer, vaig tenir una alegria; en aparèixer el segon, em vaig amoïnar; en veure el tercer, les sangs em pujaren al cap, i quan va sortir el quart... En fi, vostè ja sap què va succeir.

—...?

—Si arriba a sortir el cinquè, ni els bombers hi haurien estat a temps.

—...?

—No, senyor. Mai havia tastat ametlles i feia règim vegetarià.

—...?

—Jo no podia preveure-ho. Si m'ho hagués pogut pensar abans de casar-me, m'hi hauria fet donar una mirada.

—...?

—No ho cregui. No em pot venir d'herència, car sóc fill únic i el meu avi no va tenir fills.

—...?

—Tot el que vulgui, però jo tinc mania que la llevadora va fer trampa.

Aquesta resposta em suggerí la visió d'aquell prestidigitador que del barret d'un espectador en treia una oca, dos conills, mitja dotzena de coloms i mil metres de trenzilla. Sense voler-ho, el senyor Montes m'hauria posat sobre una pista?

L'ESCEPTICISME DEL JUTGE : : :

Quan vaig comunicar les meves sospites al jutge, esboçà

una rialleta mofeta i em digué:

—Si em vol creure a mi, que he corregut món, no s'hi capliqui i deixi-ho córrer. Enlloc es treu més del que s'hi fica.

El jutge és un home d'una gran bonhomia, que es furga el nas amb l'índex i d'allò que n'extreu en fa una bola i la llença amb força contra els vidres, produint un soroll metàl·lic.

En acomiadar-me, en recomanà prudència i que no em fiqués en camises d'onze vares.

EL METGE

El metge, home d'uns quaranta anys, que per sota del jaqué se li veu la faixa vermella que li aguanta les calces, m'ha dit el següent:

—Mentre no hi hagi més cultura, mai anirem bé. Jo em veuria amb cor de trobar les causes d'aquest fenomen, però és un

fàstic: el senyor Montes es nega a deixar-se fer l'autòpsia.

SENSACIONAL

El senyor Montes ha presentat una denúncia assegurant que les quatre criatures no són seves.

En el poble hi ha expectació. Enviaré detalls pel recader.

GUNDEMARO RECOLONS

Sant Lucas del Cogollo, 24-11-1926.

★ ★ ★

UN GITANO ENFADAT

Un gitano blanc, jove i català, poc avesat a viatjar per terres forasteres, aprofitant els pocs minuts que para el tren en una estació de tercera classe, es fica amb altres viatgers a la cantina per esmorzar.

La noia que serveix li pregunta què vol, a la qual cosa contesta ell:

—Jo?... *Dos huevos pasados por agua.*

Gira cua ella vers la cuina, quan ell la crida:

—*Escucha! Que sean frescos, eh?...*

La xicota, en sentir això, es queda sense saber què fer. Per fi, entra a la cuina, mentre el «palet» amb veu ronca va repetint:

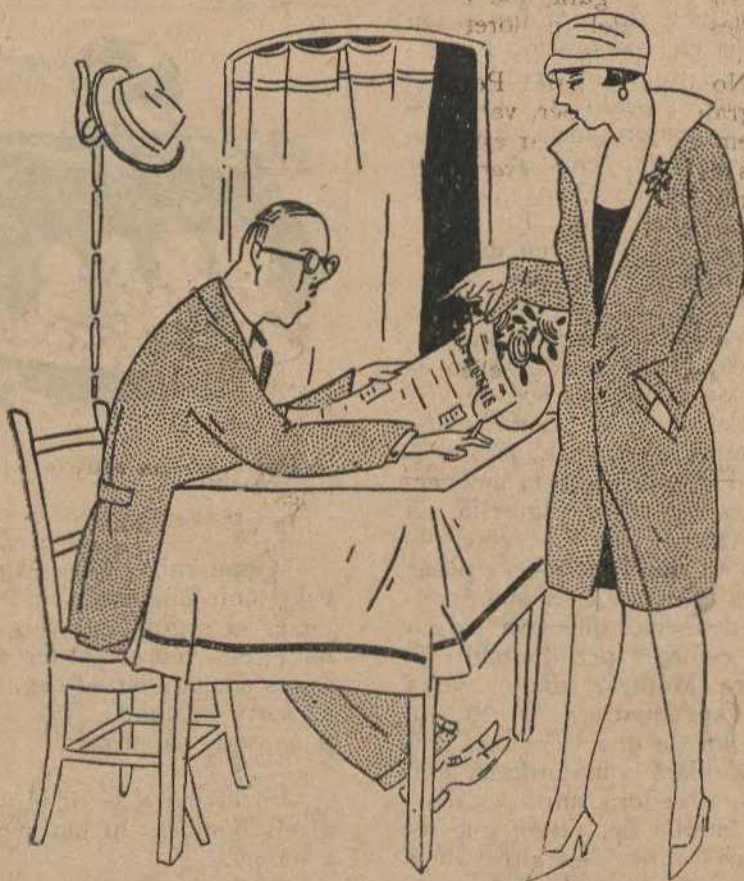
—*Que sean frescos, me entiendes?*

El temps passa. La noia va servint, i els ous pel gitano no vénen... Sona la veu de: «*Señores pasajeros, al tren*», quan, aixecant-se, rabiós, topa amb la minyona, que li presenta una escudella amb aigua i els ous dintre.

—Però, què em portes, aquí? —exclama, furiós. —Així trobes un vidu que te'ls posés on jo diria!...

I, això dient, puja al tren, que ja es posa en marxa.

La xicota, que no ha entès paraula d'aquella retòrica, resta esverada, amb l'escudella i ous en una mà, fent amb l'altra el senyal de la creu...

—Jo sempre poso sucre a l'aigua del bany. Els homes són tan llaminers avui dia!

—I doncs, senyor Pau, què me'n diu de la «Família d'Igualada»

—D'Igualada? Caram, no hi tinc pas família, jo, a Igualada.

—Vull dir la del «Novetats».

«Afinitats», d'en Pin i Soler.

—Ah, caram! Es refereix a una comèdia que varen estrenar l'altra setmana, que va ploure molt al públic i es prestà al lluïment de la senyora Morera i de tota la companyia del teatre català?

—Exacte!

—Doncs que és una nova demostració de la superioritat del districte segon sobre el del districte cinquè. I, per acabar de reforçar aquest argument, apunti's l'èxit de la reestrena de «No es tan fiero...», de l'Albert Llanas, i de «Els capells d'en Cunill».

—I en Borràs?

—En Borràs té tos. De moment, el metge només li permet sortir a les tardes, de manera que el drama d'en Sagarra, en ple èxit, ha passat a les sessions vermut.

—Què més pot contar-me de nou?

—Puc parlar-li d'un oblit que vaig tenir la setmana passada. Al «Poliorama» estrenaren «Doña Tufitos», una comèdia gairebé exemplar, de les que no se n'estrenen gaire sovint, i jo, com un pagès de quart ordre, em vaig oblidar de parlar-ne. I cregui que el treball de la Rodrigo i en Peña és dels que no s'obliden. Però, i vostè, que no va assistir a l'estrena de «La Puntaire»?

—Amic senyor Rufasta, no hi vaig cabre. Si aquesta setmana, un dia de pluja, queda una butaca buida a l'«Espanyol» i se'm permet fruir de l'espectacle,

ja li faré una descripció eloqüent i detallada d'aquest drama, inspirat en una novella per criatures, interpretat per una companyia de vodevil.

—Una cosa es dona bufetades amb l'altra...

—Sí, senyor, és cert, però la taquilla no s'entén de raons i la qüestió és atraure públic.

—Vostè deu estar satisfet, eh?

—No sé per què?

—El dimecres a l'«Apolo», estrenen una obra del seu autor preferit. L'«obstacle», d'en Lluelles.

—No em negarà que aquest Lluelles és del millor que corre.

—No li ho negaré. Però ara li agrairia que, per variar un xic, em deixés esplaïar explicant altres espectacles *amusants* que he presenciats aquesta setmana i que són una delícia.

—Digui, home, digui.

—Ah, senyor Pau! Si vostè hagués vist ballar la Petrowa! *Arte, elegancia, distinción* i...

—Unes formes d'aquelles que atabalen?

—Això de qui trenca paga, és ben bé metida. Amb nosaltres, el que paga és el que ve després.

—Li estic parlant coreogràficament. Ah, senyor Pau! Si vostè hagués vist ballar el *black-bottom* al «Còmic» per la Rava!

—I si vostè hagués estat a l'«Olympia» i hagués vist el «Guasa Park», altra cara faria! Grimègia, barrila, discrepància i disbauxa.

—Així, digui que aquesta setmana n'hi ha hagut per tots els gustos.

—Sí, senyor; fins pels *baturoos* hi ha hagut espectacle al «Tívoli».

—Passo!

—Tanco!

—Doncs fins la pròxima.

EL CONCURS DE PORTADES PER A EL CALENDARI DEL «PAPITU»

Rebuts 26 originals, el jurat, després de sospesar-ho bé i rumiar-hi bona estona, ha adjudicat el primer premi al treball «Xarlestomania», que firma Roig, corresponent el segon al que porta per lema «Miau!», i el tercer al que va firmat per J. Sàstago.

La setmana entrant parlarem del fallo amb més catxassa.

CONTES CURTS

ENTRE «NIÑAS BIEN»

—Per què has renyit amb en Carles?

—Ja veuràs, noia. En Carles és un noi que no s'ha mogut de les faldilles de la seva mare, i tot el dia es passa si «mamà aquí» o «mamà allà», i, francament, m'empipa tant «mamà»!

PESCAT AL VOL

—I tu, per què et cases amb l'Amèlia? L'estimes?

—Home, francament, no. Però té molts quartos.

—Al banc, o en finques?

—En un *meublée*, que dona més rendiment. I són quartos amb aigua corrent i tot!

—Deixes sortir sol al teu marit de nit? No tens por que t'enganyi?

—I ca! No pot.

(De Sans Gène)

—He posat aquest retrat aquí per no veure la paret tan despullada.

(De Parisiana)

La model.—Em fa vergonya posar-me nua davant de vostè.

El pintor.—Tonta! Que es creu que me'n faria, a mi, de posar-me nu davant seu?

(De Sans Gène.)

La minyona.—Nen, no facis soroll, que la mamà dorm. Li han portat una germaneta de París.

El nen.—No la despertis, eh? Veuràs quina sorpresa tindrà!

(De Pèle-Mêle.)

—Un per mi, un per la dona i un per la sogra.

—Per les sogres no en despatxem.

—I això?

—Com que és un tren de plaer!

(De Le Rire.)

—Voldria una caixeta per les joies.

—Però si no en tens, de joies!

—Ja me'n compraràs per omplir-la!

(De Sans Gène.)

—Noia, quan es tracta de casar-se, no es pot ésser exigent.

—Tens raó. Per això jo amb un promès jove, ric i intel·ligent m'acontento.

(De Parisiana.)

La Rosalia estava tipa de treballar a cal senyor Piulacs, car aquest li havia promès molt i no li havia donat res.

L'altre dia, ella, per despedir-se, li digué:

—Senyor Piulacs, venia a dir-li que he trobat una nova posició.

I ell, amb els ulls brillants, li respongué:

—Sí? Tanca la porta...

Ahir, a la Plaça de Catalunya, hi va haver un gran escàndol, que aturà la circulació per més de deu minuts.

Es tractava d'una colla que havien sopat al «Maxim's» (Rambla del Centre, número 37) i discutien com poden donar-se aquells coberts per vuit pessetes.

Una pregunta:

D'on treu l'Emili Junoy els punts suspensius dels seus articles?

Perquè mirin que n'abusa massa!

S'han publicat bándols recomanant al públic que visita els establiments concorreguts que guardi l'ordre i les previsions establertes, per a evitar desgràcies.

Tot és pel gran nombre de persones que s'estacionaven cada dia davant del número 52 del carrer de la Princesa, volent comprar els meravellosos mobles «Charlot».

D'El Diario de Galicia, de Santiago: «El anunciado ciclón, el fin del mundo y otras menudencias.»

Es coneix que són difícils de contentar a Galícia.

Llegim en El Liberal:

«Tres jóvenes españoles desearían conversar en francés con señorita francesa, joven y distinguida. Escribid, etc.»

Tres contra una? Són massa!

Un lleteret vist en un despatx de la Gran Via:

«Procure no toser para evitar escándalos.»

Vet-aquí una advertència digna d'aquella que va descobrir un diari parisienc:

«No miris la caixa.»

Llegim en un diari madrileny:

«Hace pocos días, en Esthal, un maestro pegó con un palo a un alumno y los compañeros de éste empezaron a arrojar al maestro tinteros, pizarras, manuales y todo lo que encontraron a mano. Después se arrojaron sobre el profesor, el cual tuvo que salir huyendo.»

Es veu que els temps canvien, i que els alumnes avui són conscients i organitzats.

D'El Liberal, de Madrid:

«Dos jóvenes médicos, alegres, desin-

teresados, intimarian dos amigas iguales condiciones. Escribid, etc.»

Diffícilment les trobaran dues xicotes que siguin metges!

Ei, si les volen d'iguales condiciones.

Llegim en un diari de València:

«Daremos carrera completa del comercio a señorita, a cambio de algunos servicios.»

Mau!

Diàleg verídic.

—Aquest xicot tan prim com està i pesa una barbaritat.

—Vol dir?

—Sí. Es l'encarregat de la bàscula del magatzem.

Copiem:

«El gran ajedrecista polaco Blinowsky lleva jugadas en 1926 doscientas once

partidas, y está en las últimas para ser campeón de número de jugadas. A pesar del esfuerzo cerebral que su record supone, el aspecto de Blinowsky es saludable.»

Saludable i diuen «que está en las últimas»?

No ho entenem.

En M..... fa l'elogi de la seva dona:

—Es insuportable. Quan està de mal humor, crida i plora.

—Bé; però... quan no ho està...

—Llavors canta i toca el piano...

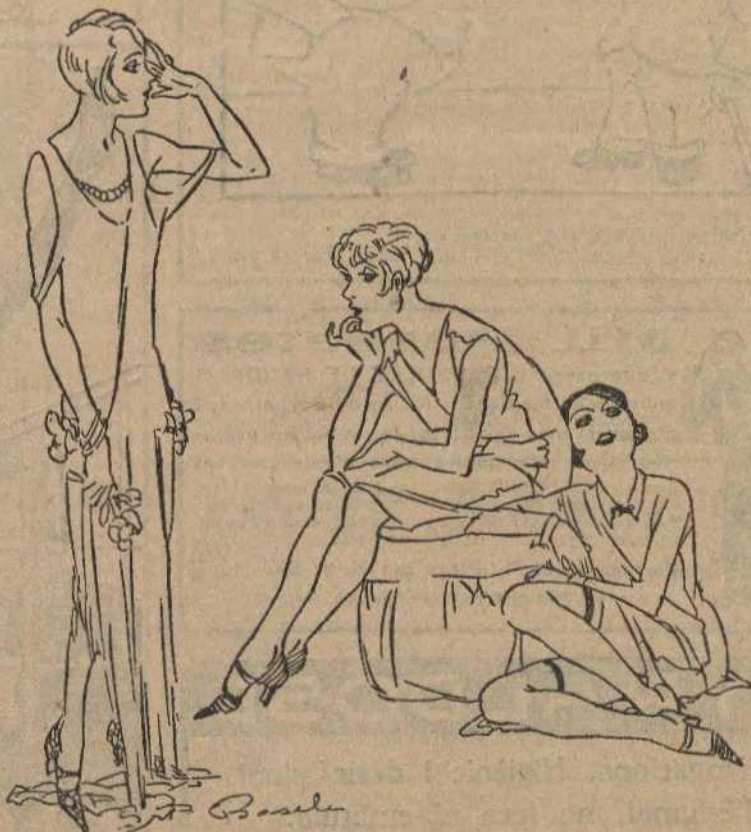
A casa de l'A.... s'hi presenta un senyor i el rep la dona.

—Tinc una factura per al seu senyor...

—No hi és. És a Madrid...

—...i volia pagar la...

—Però d'aquí un quart tornarà...

—Quina crisi! No passa una ànima!

—Ni un cos!

Correspondència

Payet. — El que és del cove no el salva ningú al seu treball. Es el seu sino.

Afi. — Res: que quan una cosa surt esguerrada, no hi ha qui l'adobi.

Pa... — Home! Ens agradaria conèixer-te!! Perquè, dit sigui entre nosaltres, fem col·lecció de ximples.

Ramon F. — Això del Concurs ja fa 6 anys. Però, miri, vagi fent, si així s'entreté.

Sipia. — Endevinalles en el temps que correm? Vamos, home!

Xugi. — Es massa brut. I no estem per compromisos.

Rafelet. — Està bé, molt bé. Tan bé,

que estem segurs que el censor s'hi faria un tip de riure. Ara, que el públic no se n'enteraria.

Rigoberto. — Ni amb vaselina.

Tamara. — Es més lleig que matà a un pare—el que ens envies, Tamara!

P. S. — No, senyor. Ja ha passat de moda.

Una sicalíptica. — N'aprofitarem un parell, per a no fer-li un feio.

Sòmines. — Bé, vaja! N'hi encolomarem un!

QUOTES

Per a defensar vostres interessos no encarregueu l'equip sense visitar el nostre local. La única que se li distingiren sos equips 6-8 anys anteriors

TALLADORS ESPECIALITZATS
Via Layetana, 57 - Palació de la Elegancia

TEATRE COMIC

Suprem èxit de les noves representacions de la revista

JOY-JOY

Orquestrina Jazz-Band Gatz-Haara

LA ÚNICA PER A FESTES MAJORS

JOAN RENYÉS Tapineria, 35, primer

TEATRE ESPANYOL

O.^a Sempere-Bergés

LA PUNTAIRE

POMPEYA

Musio-hall Popular - Teléf. 2455 A

Exits D'Orsay - Muñequita - Clavelina - Pilarín Martínez - Antoñita Fuentes - Florentina Iruña - Pilar Palacio

BELLA DORITA

Diàriament LA ISLA DEL EDEN

Grandiosos programes

PANAMÉ CABARET

PLAÇA TEATRE, 2-TELÉFON 528 A

Instal·lat en el soterrani «Au Lion d'Or» entrades per l'escala

ORQUESTRA MUSETTE

Formosa dansarines. Decorat original de Ros i Güell. — Únic a Europa

OBERT TOTES LES NITS

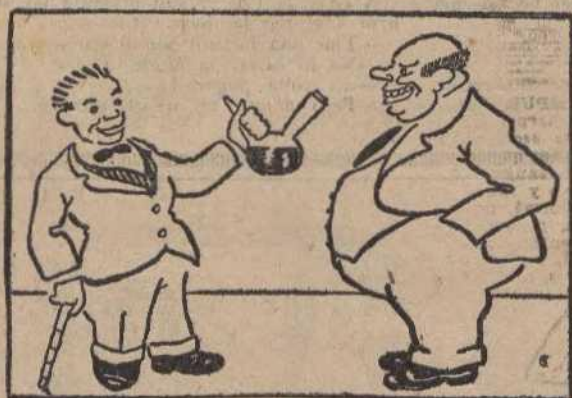
Eden Concert

"Dancing de las Mil y una noches"

EXIT DE LA

Quadrille del Can-can, del Moulin Rouge de París

La "Quadrille" passa a les 12 i a les 2

— Que et sembla aquet vi?
— A la de món que és boja debò. On el compreu?
— Me porten de la bodega EL BON CEP, carrer Francisc Giner, 42, Gràcia.

Mil Pessetes

al que presenti CAPSULES DE SANDALO millors que les del Dr. PIZÀ, de Barcelona, i que curin més aviat totes les malalties urinàries. Quaranta quatre anys d'èxit creixent Premiada amb Medalla d'Or en tant Exposicions com s'han presentat. Uniques aprovades i recomanades per les Reals Acadèmies de Barcelona i Mallorca i diverses corporacions científiques, reconeguent l'avençat sobre tots els seus similars

Farmàcia del Pi: Plaça del Pi, 6; Barcelona

I principals farmàcies d'Espanya i Amèrica

GYRALDOSE

Per irrigacions. Higienic i desinfectant.

Perfumat, no faca ni embruta.

Es ven a ral el sobre a totes les farmàcies.

Juegos Florales

Preciosa novel·la de JOAQUIM BELDA

il·lustrada per Oxytel.

Demaneu-la a tot arreu

Preu: una pesseta

Augmenta les forces vitals

Indispensable als esgotats

Esgotament Malalties nervioses Neurastènia Anèmia

Poderós reconstituent

GLOBEOL

¡Sin inyecciones! ¡Sin molestias! Curación de la Avariosis (sífilis)

Los COMPRIMIDOS GIBERT no producen irritación intestinal ni molestia alguna y puede uno curarse sin ser notada la enfermedad

Preparado por J. GIBERT, Farmacéutico especialista de primera clase de la Universidad de París

NUMEROSOS CERTIFICADOS MÉDICOS

La caja : 7'50 ptas.

DE VENTA

Farmacia Sarrias : Plaza Santa Ana, 9 : Barcelona

MAISON MEUBLEE (VERDURA)

Habitacions a 5 ptes. - Barbarà, 27, Tel. 3221 A.; Barcelona. - Gran comoditat i saletes de bany. - Telèfon privat. - Ascensor. - Continuament reformat a la moderna. - Cal·lefacció central

MONT D'OR MEUBLEE (SUCURSAL VERDURA)

Gran comoditat. - Habitacions a 5 ptes. - Cal·lefacció central i saletes de bany. - Telèfon en totes les habitacions. - Portal de Santa Madrona, 6 (al costat del teatre Circol Barcelonès); Barcelona

BLENORRAGICS!

Recordau sempre SUSPENSORI REX. Imprescindible

LA EDUCACIÓN SEXUAL

Un volum de més de 300 pàgs., il·lustrat, 3'50 ptas.
Es ven a totes les llibreries i quioscos

Sabeu que és un Better?

Es el millor preservatiu conegut i el més econòmic. — Un sobre Better val 50 cèntims i una capsula d'alumini contenint tres sobres Better val 2 pessetes

VENDA: FARMACIA, UNIO, 5 (OBERTA TOTA LA NIT). Aquesta casa garanteix els SOBRES BETTER

VÍAS URINÀRIES : IMPUREZAS de la SANGRE : Basta de sufrir inútilmente de dichas enfermedades gracias al maravilloso descubrimiento de LOS MEDICAMENTOS DEL DR. SOIVRE

que son recomendados indistintamente por todos los médicos que los conocen y merecen la absoluta confianza de todos los que los han usado pues unánimemente reconocen que en casos crónicos, difíciles y tenaces, tratados durante mucho tiempo con toda clase de medicamentos con resultados ínfimos o nulos, mediante los Medicamentos del doctor Soivre se curaron pronto y radicalmente de sus enfermedades.

VÍAS URINARIAS. — Blenorragia (purgaciones) en todas sus manifestaciones, uretritis, prostatitis, orquitis, cistitis, gonorrea, etc., del hombre, y vaginitis, vaginosis, metritis, uretritis, cistitis, amonitis, flujo, etc., de la mujer, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con los Cápsulas del doctor Soivre. Los enfermos se curan por sí solos, sin inyecciones, lavados y aplicación de sondas, bujías, etc., tan peligrosos siempre y que necesitan la presencia del médico, y nadie se entera de su enfermedad. 5'50 TRENTA CATA.

IMPUREZAS DE LA SANGRE. — Sífilis (syphilis), escrófulas, herpes, úlceras varicosas (llagas de las piernas), erupciones escrofulosas, eritemas agudos, urticaria, etc., enfermedades que tienen por causa humores, venenos o infecciones de la sangre, por crónicas o rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con las PÍLULAS PURGATIVAS DEL DOCTOR SOIVRE, que son la medicación depurativa ideal y perfecta, porque actúan regenerando la sangre, la renuevan, aumentan todas las energías del organismo y fomentan la salud, resolviendo en breve tiempo todas las úlceras, llagas, granos, forúnculos, supuración de las mucosas, caída del pelo, inflamaciones en general, etc., quedando la piel limpia y regenerada, el cabello brillante y copioso, no dejando en el organismo huellas del pasado. — VENTA, 5'50 Ptas. FRASCO.

DEBILIDAD NERVIOSA. — Impotencia (falta de vigor sexual), poluciones nocturnas, espermatorrea (pérdidas seminales), cansancio mental, pérdida de memoria, dolor de cabeza, vértigos, debilidad muscular, fatiga corporal, temblores, palpitaciones, trastornos nerviosos de la mujer y todas las manifestaciones de la Neurastenia, o agotamiento nervioso, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con las CÁPSULAS POTENCIALES DEL DOCTOR SOIVRE. Más que un medicamento, son un alimento esencial del cerebro, médula y todo el sistema nervioso, indicadas especialmente a los agotados en la juventud por toda clase de excesos (viejos sin años), para recuperar íntegramente todas sus funciones y conservar hasta la extrema vejez, sin violentar el organismo, el vigor sexual propio de la edad. — VENTA, 5'50 Ptas. FRASCO.

AGENTE EXCLUSIVO: Hijo de José Vidal y Eidas, S. en C. Moncada, 21, Barcelona. — VENTA: Farmacia Segal, Rambla de las Flores, 14; Farmacia Gelart, calle Princesa, 5, y en las principales farmacias de España, Portugal y América.

Calcetines reforzados

para un solo pie, fabricados por encargo. — La una de los pastores: MATAARRAS RAPID, a la primera vez R. L. P. — Clínica de vías urinarias lavado e irrigaciones para después del acto sexual

LA MUNDIAL : ESPALTER, 6 (entre San Pablo y Beato Oriol)

SAHNA SULFUREO CABBALERO RONYA

que la fa desaparèixer, en 10 minuts. De venda: Comte de l'Assalto, 86 Centres d'Espeífics

LA MASCOTA

Casa dedicada a la venda de gomes higièriques alemanyes de les millors marques. — Sense rival. — Proveu-les i us convencereu. — Mala-cabres en pols 50 cèntims capsa

Sant Ramon, 1-BARCELONA

TABLETES MARK (PURGOL)

CUREN : La blenorragia (purgacions). Les irritacions i uretritis. Les retencions de l'orina. Les inflamacions i totes les malalties de l'orina De venda en les Farmàcies i Centres d'espeífics. 3 pessetes capsa

—He dit a l'empresari que vostè volia un tocador pel seu camerinoo, i m'ha respost que aquí no hi havia més tocador que ell.